

SANNHETEN OM KVANTITATIVE LETTELSER OG ØKONOMISK KOLLAPS

For å forstå bakgrunnen for og løsning på den økonomiske krisen i Europa, for så vidt også Norge, er det nødvendig å se nærmere på begrepene «kvantitative lettelse», såkalt **QE**, og «Fractional Reserve Lending» (**FRL**).

Europas økonomiske uføre

Europas økonomiske uføre skyldes at Europa de siste 30-40 år har finansiert velstand og romslige sosiale reformer med skatter, avgifter og gjeld. I Norge har vi i tillegg brukt av vår oljerikdom. Dette har Europa kunnet gjøre på samme måte som USA; ved at politikerne og banksystemet innførte Fractional Reserve Lending (FRL).

Hvordan virker FRL-systemet

Hvis reservekravet til bankene er 10 % så betyr dette at en bank som mottar et innskudd på 100 må plassere 10 i sentralbanken som reserve. De overskytende 90 lånes ut. Disse 90 finner så veien som innskudd i en annen bank og denne banken plasserer 9 som reserve i sentralbanken og låner ut 81. Slik fortsetter det og med reservekrav på 10 % så kan et opprinnelig innskudd på 100 bli til 1000 i total kreditt.

Det er viktig å huske at dette skjer elektronisk, ved følgende hendelsesforløp (eksempel):

- Den Greske Staten selger en elektronisk statsobligasjon til den greske banken Piraeus Bank med verdi 100. Den Greske Staten gjør dette fordi staten mangler penger til å betale løpende utgifter.
- Piraeus Bank selger denne statsobligasjonen videre til Den Europeiske Sentralbanken (ECB) for 100. Dette representerer QE, dvs. salg av statsgjeld til ECB. Det må gjøres via banksystemet fordi ECB ikke har lov til å gjøre det direkte, dvs. en omgåelse av loven. Parallelt krediterer ECB Piraeus Bank sin konto hos ECB med 100.
- Basert på denne krediteringen av 100 og et reservekrav på kun 10 % kan Piraeus Bank låne ut 1000 til sine kunder. Derav begrepet **Fractional Reserve Lending**.
- Gjennom denne øvelsen lempes m.a.o. den greske staten, via banksystemet, 100 i gjeld over til ECB, samtidig som nye 1000 i nyskapt kreditt lempes ut i markedet, vel å merke om Piraeus Bank og andre banker tør å forgjelde seg og sine kunder ytterligere, samt at kundene også tør å ta denne risikoen.

Politikernes pyramidespill

Til forskjell fra et gullstandard system, som i USA i 1968, hvor 100 i gullreserver kunne bli til 400 i kreditt så blir de samme 100 til 1000 i et FRL-system. Setter man reservekravet til 5 % så kan man skape 2000 i kreditt basert på et innskudd på 100. I praksis har derfor bankene i årevis blitt drevet som en moderne form for Casino med innskytternes penger som innsats. M.a.o. reinspikka gambling med andre folks penger.

Når ECB skal kjøpe opp gjeld (QE) på 60 milliarder Euro i måneden, er effekten at banksystemet vokser med potensielt inntil 600 milliarder i måneden; penger det ikke finnes noen reelle verdier bak, annet enn en implisitt garanti fra myndighetene og sentralbankene om at sentralbanken vil trykke penger dersom situasjonen blir for ille, som om den ikke allerede er det. Det er i realiteten et pyramidespill med våre (skattebetalernes) penger fordi gjelden en eller annen gang må gjøres opp. Forgjeldede og insolvente banker og stater kan ikke gjøre opp. Det faller på deg, meg, våre barn, barnebarn og oldebarn, og QE gjør bare situasjonen mye verre.

Vi har erstattet et system hvor det var en begrensning på hvor mye kreditt som kunne skapes og lånes ut til et system hvor kredittskapning i realiteten ikke lengre er en begrensning. I dag lever vi med konsekvensene av endringen som fant sted i 1968/1971; rekordhøye gjeldsnivåer som ikke er til å leve med.

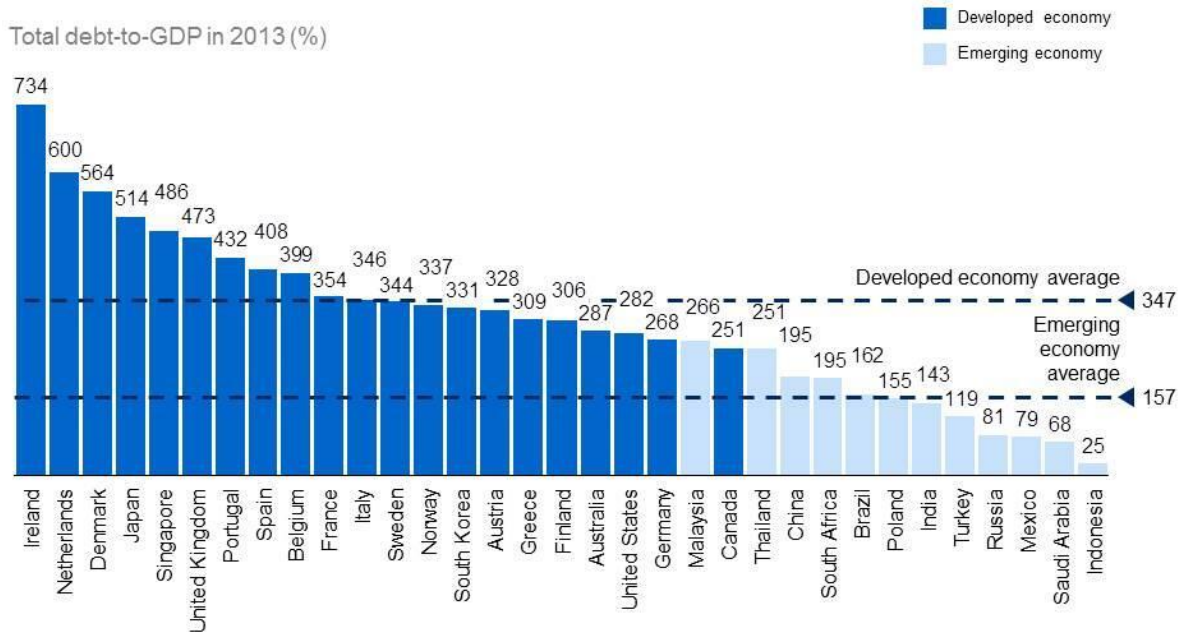
Hvem er best tjent med QE?

Det er viktig å forstå at det ECB nå forsøker seg på er en desperat handling, og som med de aller fleste desperate handlinger, er den dømt til å mislykkes, altså:

1. Bruke QE til å overføre den årelange forfeilede økonomiske overbudspolitikken og europeiske staters insolvens over på en eneste finansiell aktør; den europeiske sentralbanken (ECB)
2. Dette er m.a.o. første gang i historien at en eneste sentralbank forsøker seg på å finansiere, ikke bare en mislykket politikerstyrt statsforvaltning, men en hel skokk av mislykkede politikerstyrte statsforvaltninger; 19 stykker for å være presis (EMU)
3. Dette er m.a.o. en fallitterklæring, bokstavelig talt, for EU og Den Europeiske Monetære Union (EMU); ganske likt en konkursbeskyttelsesbegjæring
4. Skylden og ansvaret for dette ligger hos Europas politikere; de samme menneskene som nå forsøker å innbille oss at QE er noe de innfører for å hjelpe befolkningen. Det er en gedigen løgn. Som alltid ønsker politikerne, i Brussel som i Norge, å skyve problemene de har skapt over på befolkningen; arbeider- eller middelklassen og de aller fattigste

Følgende diagram viser hva uhemmet gjeldsoppbygging i regi av Europas folkevalgte har ført til:

Total debt-to-GDP ratios in select countries, 2013



SOURCE: National central banks; McKinsey Global Institute

McKinsey & Company | 0

Hvorfor er ovennevnte gjeldsnivå problematisk?

Da hjelper det med et lite regnestykke:

La oss si at gjelden i alle ovennevnte land var like stor som BNP (1:1). Videre at gjeld betjenes etter en rente på 5 % og at nominell BNP (GDP i diagrammet over) vokser 3 %. Da vil gjelden om ti år utgjøre; $163/134 = 122\%$.

Det dette enkle regnestykket viser er gjelden blir et alvorlig problem når den utgjør mer enn 90 % av BNP, og et uoverkommelig problem når den beveger seg utover 100 %. Det er dette regnestykke som forklarer hvorfor gjelden i Hellas har vokst fra 220 milliarder til 320 milliarder euro, selv etter gigantiske «krisepakker».

Den offisielle gjelden til Hellas er i dag rapportert til å være 170 prosent av BNP, og det er, slik det var for 3 år siden, et uoverkommelig problem. Hellas vil aldri kunne spare eller vokse seg bort fra dette. Read my lips:

DET ER EN MATEMATISK UMULIGHET

Definisjon på galskap

Hovedgrunnen til at Europa, for så vidt USA, Kina Japan m.fl. ikke kommer ut av krisen er m.a.o. at vi har et gjeldsnivå som er umulig å betjene, uansett rentenivå. Det er umulig å skape vekst som vokser raskere enn gjelden stiger, se ovennevnte utregning.

«Insanity is doing the same thing over and over and expecting a different result»

- Albert Einstein

Den foreslåtte løsning fra politikerne i Brussel og Europas sentralbank (ECB) er å gjøre nøyaktig det som er lovet overfor et insolvent FRL-banksystem; låne enda flere penger til systemet. Dette betyr at man ønsker å løse det grunnleggende problemet, for høy gjeld, med å låne ut enda mer penger; man «trykker» enda mer gjeld for å kunne kjøpe opp gammel gjeld. Det er dette som populært kalles kvantitative lettelser (QE). Det som er viktig å forstå er at:

QE = gjeld

Det blir som om du eller jeg over finansierte vårt forbruk inntil gjelden ikke kan betjenes lenger; deretter trykker vi penger på vår egen pengetrykkemaskin som vi deretter bruker til å finansiere eksisterende og nye fremtidige underskudd; deretter betaler vi renter på den gjelden vi nå selv sitter på ved å trykke enda flere penger til rentebetalinger. Våre kreditorer bruker, på sin side, de nytrykte pengene de har fått fra oss som nedbetaling for vårt lån til ytterligere utlån i FRL-systemet, altså potensielt med 10 gangeren. M.a.o. har vi skapt en ond sirkel av stadig mer kreditt, dvs. en gjeldsspiral fanget av den eksponentielle funksjonen vi aldri kommer ut av. Det er som å be en sykkelig overvektig person om å spise enda mer usunn mat.

For å være brutalt ærlig:

- Europas økonomiske problemer kan ikke løses med QE fordi QE er det samme som gjeld og gjeld er det som har ført oss ut den økonomiske hengemyra. Det ECB vil ha oss til å tro er at QE fører til økt produktivitet og vekst, når sannheten er at det vil redusere produktivitet og vekst
- Beviset for dette er at det ikke finnes noen mangel på likviditet (tilgang på kapital) i Europa. Europa «flyter over» av likviditet.
- QE kan heller ikke helbrede «syke» politikere og en årelang sykkelig og ekstremt overvektig statsforvaltning. Uansett hvor mye penger du bruker på et politikerstyrt «totalvrak» er det umulig å fikse det.

- QE kan ikke senke renten når den er null. QE kan ikke stimulere til økt kredittbruk, når det ikke er noen kredittetterspørsel. Når null-rente ikke fungerer, vil ikke en fortsettelse med null-rente fungere
- Enkelt sagt er ikke løsningen på fattigdom at noen få «lissom-kredittverdige» av oss låner enda mer penger og bruker denne nyskapt gjelden til en børs- og boligfest, eller enda et nytt TV eller mobiltelefon. Det representerer en gedigen feilallokering av kapital fordi pengene ikke brukes til verdiskapning. Når den lånefinansierte «champagnen og kaviaren» er fortært kommer bakrusen; for rusavhengige Europa, i form av permanent hodepine, kvalme og oppkast

Det er viktig å forstå at man ikke kan «forbruke seg til velstand med lånte penger». Den eneste måten å skape varig velstand og en bærekraftig velferdsstat er å skape gode vilkår for den produktive skapende kapitalen, samt bruke hardt oppsparte midler på investeringer i produktive virksomheter.

Det er viktig å forstå at QE er siste utvei for politikerne til å skyve kostnaden forbundet med det Europeiske sosialdemokratiets årelange sosialistiske velferdsekspériment over på de samme massene som de har lurt til å tro på dette gedigne skatte- avgifts- og gjeldsbedrageriet. Det håper de å få til ved et null-rente regime og en inflasjon som over tid spiser av massenes kjøpekraft. De velter m.a.o. ansvaret og regningen for sitt eget politiske vanstyre over på middelklassen. Slik regnestykke over viser, er det nærmest sikkert at de ikke får det til, og at de bare kjøper seg tid ved å forgjelde egen befolkning enda mer. Når dette eksperimentet feiler, da vil de med stor sannsynlighet gjøre mot oss som de gjorde mot befolkningen på Kypros; konfiskere pengene våre og innføre særskatter for å gjøre opp regning de har påført oss.

Det er viktig å forstå at folkets eneste mulighet til å få slutt på galskapen er en folkelig «revolusjon» mot den bestående politiske- og stats dominerte maktstruktur. Folkelig sagt, må vi kaste de ut av kontorene sine og erstatte de med mennesker som forstår hva som skal til for å skape mest mulig vekst og velstand for flest mulige.

Det er viktig å forstå at debatten om «ulikhet», slik Piketty og venstresiden vil ha oss med på, er en avsporing. Dersom venstresiden virkelig var interessert i å avskaffe ulikhet og fattigdom, ville de gjort noe med det økonomiske vanstyret de har vært den største pådriver til å innføre i dagens Europa og Norge; gjeldsfinansierte velferdsordninger dømt til økonomisk ruin, styrt og gjennomført av stadig flere europeiske sosialdemokrater i politiske maktposisjoner og en statsforvaltning ute av alle proporsjoner.

Den største ulikheten i dagens verden er mellom politikere, statsadministrasjonen og folket, der mennesket må stå skolerett overfor Den Administrative Stat, og blir «lyst i bann» eller puttet i fengsel om det ikke greier å forsvare «sin rettmessige plass» i dette dysfunksjonelle sosialdemokratiet vi ynder å kalle «velferdsstaten».

Avkastning på nytrykte penger

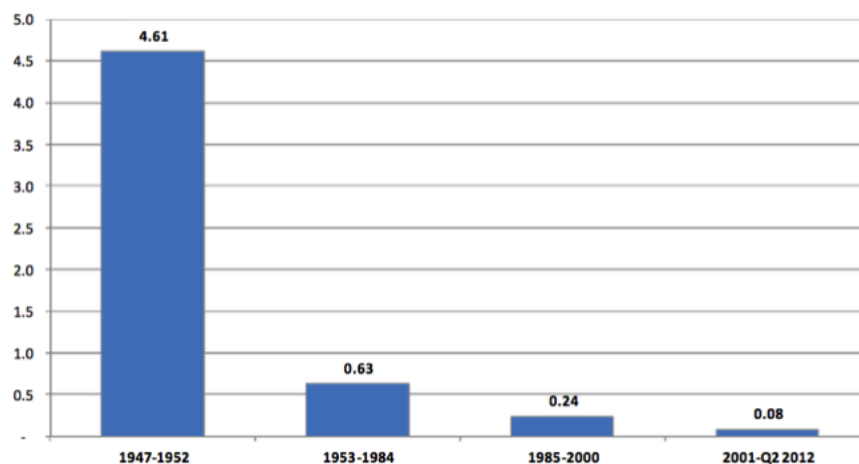
ECBs Draghi og flesteparten av Europas politiske elite vil ha oss til å tro at QE fungerer ved å skape økt forbruk, produksjon og vekst. ECB viser til USA, og en ukritisk presse forteller oss hvor godt det har fungert der. Vi blir fortalt at QE i USA har vært en suksess. Følgende diagram viser at dette er feil:

U.S. Increase In Real GDP Per Dollar

"This chart is perhaps a creative representation to help identify or disband critical structural linkages between debt and REAL economic activity. This narrative, of course, is important for both the policy community to prospectively understand and expand upon and for financial press and market stewards to assess what these relationships mean for the real economy, policy considerations, and investment prescriptions."

—Russ Certo, Managing Director and Head of Rates at Brean Capital

United States Increase in Real GDP per Dollar of Incremental Debt



Source: Ned Davis Research; US Federal Reserve; Bloomberg.

Penger blir til konfetti

Diagrammet viser at hver nye dollar i gjeld skaper 8 cent målt i GDP (BNP), hvilket innebærer en negativ avkastning på 92 prosent. Det er m.a.o. det samme som å skylle 92 cent av hver dollar ned i toalettet; borte for alltid men likefult mer gjeld å betjene.

Hva innebærer ovennevnte avkastningstall for Eurosonen?

I eurosonen er tallet enda verre, dvs. enda lavere avkastning, fordi mange av landene sliter med null eller negativ vekst. Det betyr i realiteten at hver trykte Euro ikke har noen annen realøkonomisk virkning enn å øke gjelden til bankene og staten, hvilket igjen fører til verdiløse statsobligasjoner og euro-bonds.

Hvilken konklusjon kan vi trekke av denne økonomiske politikken?

Stor-skala sentralplanlegging, styrt ovenfra og ned av våre politikere og et stadig voksende statsapparat er mislykket fordi sentralplanleggerne tror på flere ting som er umulig:

BUSINESS
INSIDER

- Sentralplanleggerne tror de vet nøyaktig den nåværende tilstanden til det samfunnet de har til hensikt å planlegge fremtiden for (etterspørsel, ønsker, håp, verdier, egenskaper, ressurser, mangler osv.) M.a.o. en umulig oppgave
- Sentralplanleggerne tror de vet i hvilken retning samfunnet bør gå, altså hvilken fremtid som er best for oss. M.a.o. utopi
- Og, ikke minst, tror sentralplanleggerne at de er i stand til å skape den fremtiden de vil ha. M.a.o. ren fantasi
- I et dysfunksjonelt sosialdemokrati dilter media, academia og lobbyistene pliktskyldig med; stilling, lønn og status dikteres av dette systemet. Analytikerkorpset, hvor enkelte antakelig vet bedre, lever av systemet og dets avhengighet til FRL og papirprodukter, og må av den grunn uttale seg med varsomhet om hva som egentlig skjer i økonomien. De «går ikke planken» før «skipet er på vei ned».

Det dødelige bedraget

Av ovennevnte kan vi utlede at dette sosialdemokratiske eksperimentet, styrt av en liten elite politikere og en stor og allmektig statsforvaltning, ikke er noe annet enn en illusjon. Nobelprisvinner i økonomi (1974), Fredric Hayek kalte dette for «the fatal conceit»; på norsk «Det dødelige bedraget»; at menneske skal være i stand til å forme verden rundt seg i tråd med sine ønsker; ikke er noe annet enn sosialistisk dagdrømmeri.

Dagdrømmernes sorti er deflasjon, deretter hyperinflasjon

I FRL-systemet må kredittmengden stadig vokse for å understøtte asset inflation, altså stigende eiendomspriser, børser etc. Økende asset priser sikrer at egenkapitalen, på papiret, forblir positiv. Når kredittmengden derimot faller vil asset priser falle, noe som svært ofte betyr negativ egenkapital = konkurs og kollaps.

I såkalt Austrian økonomisk teori vil sentralbankene febrilsk trykke mer penger for å forsøke å opprettholde kredittveksten. Det er dette ECBs Draghi gjør nå, og bør oppfattes som det det er: desperasjon og fortvilelse over en forfeilet økonomisk politikk. Problemet er at sentralbanken ikke klarer dette alene fordi det er bankene som yter kreditt. I et slikt scenarion med en ekstremt aggressiv pengepolitikk øker risikoen for "overdose" = høy/hyper inflasjon.

En sentralbank vil gjøre sitt ytterste for å unngå deflasjon og dens konsekvenser. Sosial uro, fare for generell uro, kollaps i velferdsstaten osv.

Deflasjon er ganske enkelt det samme som redusert kredittmengde = høy risiko for konkurs = mulig kollaps. Inflasjon sørger for at pyramidespillet kan gå sin gang en stund til, ved at man beholder en slags balanse selv om den er usunn og til slutt totalt ødeleggende. Dette er enkelte å forstå når vi ser på effekten av pengetrykningen.

En nærmere beskrivelse av effekten av pengetrykking

Nå skal ansvaret for dette årelange dagdrømmeriet og et insolvent Europa, skyves over på borgerne, gjennom en storstilet og desperat skinnmanøver, kvantitative lettelser (QE). Håpet er at borgerne er sløve nok til å tro på disse sykelig desperate politikerne enda en gang.

La oss derfor se litt mer detaljert på hva som skjer ved QE.

Effekten av sentralbankenes og politikernes manipulasjon av pengemengden, såkalt «quantitative easing» eller «creditism» kan kort oppsummeres slik:

1. Den totale pengemengden i sirkulasjon øker ved trykking av nye penger. Det betyr mer penger i omløp i samfunnet. Først brukes de nytrykte pengene til å betale kostnadene forbundet med det offentlige byråkrati, dernest brukes FRL-systemet til å finansiere bankene og deres kunder. Derfor ser vi at børsene og boligmarkedet stiger når det trykkes penger. De med posisjon og gode bankforbindelser får mulighet til å tjene godt i et stigende børsmarked. Til slutt drypper det litt penger på deg og meg, dvs. forbrukeren. Etablissementet får pengene først; når de har høyest verdi. Middelklassen og fattige får pengene til slutt når kjøpekraften er utvannet; når de har lavest verdi.
2. Prisen på penger, dvs. renten, settes kunstig lavt i et manipulert prisfastsettelsessystem. Det viktige å forstå med dette, er at når tilbudet av penger øker, da synker prisen på penger, dvs. renten blir lavere. Pengetrykking fører dermed til et manipulert og kunstig eller unormalt lavt rentenivå til skade for sparerne.
3. «Billige penger» finner veien til ulønnsomme virksomheter/prosjekter. For mye billige nytrykte penger finner ubønhørlig veien til virksomheter og prosjekter som i et normalt rente-marked ikke ville tiltrukket seg disse pengene. Et kunstig lavt rentenivå lurer oss til å investere i ulønnsomme virksomheter.
4. Investeringer i ulønnsomme virksomheter fører til midlertidig lavere arbeidsledighet. Normalt ulønnsomme virksomheter trenger arbeidskraft, og for en periode kan disse virksomhetene tilby arbeid, dvs. inntil økonomisk virkelighet igjen normaliseres. Flere midlertidige (oppkonstruerte) arbeidsplasser fører til press på lønnsnivået, også det som følge av et kunstig lavt manipulert rentenivå. Vi, eller rettere sagt de som trykker pengene (staten v/sentralbanken) lurer oss.
5. Høyere lønnsnivå fører (i en viss grad) til midlertidig og kortsiktig økt privat forbruk, men det er ikke varig. Vi er fortsatt lurt.
6. Når lønninger igjen stabiliseres (i.f.t. prisnivå), faller privat forbruk tilbake til tidligere nivå. Dette er en økonomisk lov som inntreffer når markedet ubønhørlig normaliseres igjen.

7. Når forbruket faller, feiler ulønnsomme virksomheter/prosjekter, i.e. avvikles, dvs. at alle de virksomhetene og prosjektene som i et umanipulert marked aldri hadde fått finansiering, går konkurs.
8. **Sluttresultat:** Feilallokering av arbeid og kapital i prosjekter og virksomheter som normalt ikke kunne klart seg i et normalt og umanipulert rentemarked gjør vondt verre. Arbeidsledigheten og gjeldsbyrden øker betydelig, mens betjeningsevnen synker tilsvarende.

Vondt har blitt til verre fordi en stor mengde med verdiløse penger er brukt opp for å skaffe mennesker arbeide i virksomheter som ikke har overlevelsessevne. Samfunnet har kastet bort både tid og ressurser (kapital og arbeidskraft), og sitter igjen med enda flere arbeidsløse og enda større gjeld, samt lavere kjøpekraft for hver krone.

Boom and bust

Dette er beskrivelsen av det «boom and bust»-scenariet (såkalte økonomiske bobler) som vi har erfart en rekke ganger tidligere, hvor politikerne i skjønn forening med sentralbankene manipulerer økonomien gjennom seddelpressen og banksystemet. Bankene som *«ikke er med på leken»* overlever ikke. De «tvinges» av politikerne og sentralbanken til å være uansvarlige.

Folkelig forklart - lenge, lenge før papirpenger eksisterte;

Det sitter 100 personer rundt et bord for å foreta bytte (barter) av varer og tjenester. For å forenkle prosessen foreslår person 1 at man skal innføre et penge system basert på papirer. Alle applauderer ideen. Derneft foreslår person 2 at man skal skape en stat som skal ta seg av noen felles oppgaver basert på at alle betaler en liten skatt. Alle applauderer ideen.

Papirpenger blir så introdusert og staten begynner å kreve inn skatt;

Person 1 blir gitt navnet **SB** (Sentral Banken) og **person 2** blir **S** (Staten). **SB** lover på ære og tro at pengemengden skal begrenses til 100, noe som er i overensstemmelse med størrelsen på økonomien. Alle ser problemene knyttet til **SB** hvis han misbruker fullmakten og trykker mer penger. Men det har han lovet å ikke gjøre.

S derimot går litt av hengslene og bruker raskt opp skattemidlene og låner så penger for å gi mer til innbyggerne. **S** låner stadig mer for å blidgjøre sine velgere og til slutt sier markedet nei.

S henvender seg så til **SB** og tvinger **SB** til å låne penger til **S**. **SB** bryter sitt løfte og trykker 100 nye pengeenheter som han låner til **S**. Pengemengden har nå økt fra 100 til 200 og **S** har nå en kjøpekraft som langt overgår hva de andre har som er med på ordningen. **S** bruker disse ekstra 100 aggressivt og prisene stiger. Kjøpekraften for de opprinnelige 100 faller.

Da er vi der hvor vestlige økonomier befinner seg i dag;

S har vokst ut av kontroll og **SB** følte seg tvunget til å bryte sitt løfte om å holde pengemengden på 100. Når **SB** trykker penger og låner disse til **S** så kalles det å "monetize debt." Eller på godt norsk, svindel eller falskmyntneri. Hadde du og jeg forsøkt oss på det samme hadde vi fått lange fengselsstraffer. Det er dette fenomenet som hylles uhemmet i industrialiserte nasjoner fra Japan i øst via Europa til USA i vest.

Feilslutning om børsoppgang og boligmarkedet

Når enten politikerne, sentralbanksjef Draghi eller analytikerne forteller oss at det går bedre, og peker på oppgangen på børsen og i boligmarkedet som bevis for dette, da lyver de. Oppgangen på børsen og i boligmarkedet skyldes at i et marked der rentesettingene er manipulert til et latterlig lavt nivå, ved pengetrykking, der «løper pengene» dit det er mulighet for avkastning, børsen og boligmarkedet. Med nytrykt gjeld skaper vi børs- og boligbobler, som er nødt til å sprekke, slik de gjorde i 2000 og 2008.

Den totale obligasjonsgjelden har økt fra ca. **USD 70 trillioner i 2008 til ca. USD 90 trillioner i 2015**. Dette innebærer at vi har forgjeldet oss med ytterligere ca. 30 %. Vi har gravet et enda større hull for oss selv. Nå vil våre politikere og sentralbanksjef Draghi forgjelde oss ytterligere med enda mer nytrykt gjeld; Euros 1.2 trillioner som brukt maksimalt i et FRL system kan bli til Euros 12 trillioner i gjeld de neste 2-3 årene. Det er ikke noe annet ord for dette en politisk og økonomisk galskap.

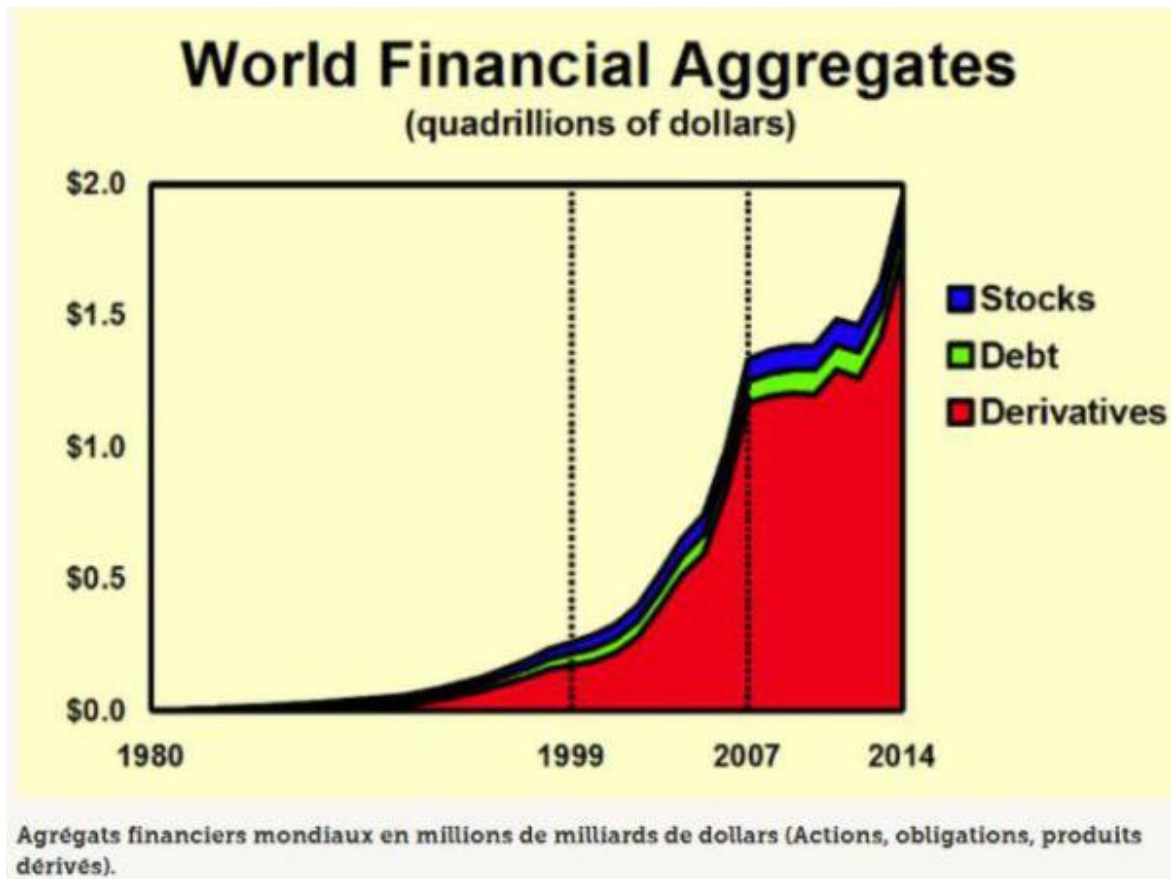
Feilslutning om effekten av Europeisk QE på Norge

Når vår statsminister sier at QE fra den Europeiske sentralbanken er bra for Norge er dette feil. Men og i solidaritet må hun kanskje si det? Når ECB-Draghi på denne måten forsøker å svekke Euroen (les valutakrig) er selvfølgelig ikke det bra for Norge. I Sverige og Danmark svarer de med å senke renten ytterligere i et desperat forsøk på å redde eksportnæringen.

Det er antakelig naivt å tro at en liten valuta som Norge ikke tvinges til å gjøre det samme som Sverige og Danmark, ved at vi må sette ned renten og være med «på galoppen» ved å trykke penger vi ikke har bruk for i et forsøk på å svekke kronen, derigjennom komme eksportnæringen til unnsetning. Da kan det norske folk være med på en fortsatt børs- og boligfest, og «ruse seg» på billig kreditt inntil boblene sprekker, slik de alltid gjør. I mellomtiden kan vi forgjelde oss enda mer enn i dag.

Hvem har tjent og tjener fortsatt rått på dette FRL-systemet – og hvem taper?

Følgende diagram viser hvem som har tjent på dette vanvittige utlånssystemet og hvem som blir sittende igjen med regningen:



Skalaen er i **QUADRILLIONS**, dvs i millioner milliarder eller tusen trillioner. Verdens samlede GDP/BNP er ca. USD 80 trillioner. Totale finansielle aktiva (aksjer, obligasjoner, derivater) beløper seg til brutto 2 Quadrillion = USD 2 000 trillioner.

Med andre orde er **finansielle aktiva 25 ganger større enn realøkonomien**. Er det behov for nesten USD 2 000 trillioner i finansielle aktiva for at realøkonomien skal gå rundt? Selvfølgelig ikke. Disse oppblåste tallene er et resultat av FRL og stadig nye finansielle produkter.

And the winner is?

De som tjener på dette systemet er:

- Bankenes aksjonærer som får utbytte og aksjegevinst ved kjøp/salg av aksjer i et stigende marked
- Bankenes ansatte og ledelse som får stadig høyere lønn og bonus/opsjoner/sluttpakker etc.
- Bankenes «kredittverdige» kunder som får billig kreditt til å kjøpe aksjer i et marked som stiger pga økt tilflyt av billig/gratis likviditet

- Bedriftene som «kredittverdige» kunder og bankene pumper opp verdien til
- Bedriftenes aksjonærer, ledelse og ansatte som nyter godt av «oppumpingen»
- Og ikke minst politikerne, fordi kreditten kan brukes til gjeldsfinansiering av velferdsstaten, dermed øke politikernes makt, både sosialt og økonomisk i samfunnet og hos bankene og investeringsmiljøene.

DET ER OVENNEVANTE UHELLIGE ALLIANSE SOM KALLES «CRONY CAPITALISM», DER POLITIKERE OG «BIG BUSINESS» TJENER SEG RIKE PÅ «HVERMANSENS» BEKOSTNING.

Når politikerne begrunner oppkjøp av gjeld (QE) med at de ønsker å stimulere markedet for å få opp forbruket, dermed også produksjon og vekst, er dette nonsens, fordi forbrukerne enten er forsiktig med å øke sin «forbruksgjeld» ytterligere, eller fordi forbrukerne allerede har så mye gjeld at de ikke får låne mer av bankene. Det er, enkelt sagt, ikke noen varig og god løsning om vi kan kjøpe enda flere TV'er og mobiltelefoner på kreditt.

I en situasjon hvor bankene altfor godt husker Lehman-kollapsen i 2008, er de dessuten mer opptatt av å styrke balansen sin enn å låne ut enda mer til forgjeldede kreditorer. De frykter hva som kan skje i fremtiden med enda større utlånseksponering. Det er som en «våt svamp» som ikke kan tilføres mer vann. De nye pengene går m.a.o. enten til å skape en ny børs- og/eller boligboble eller lignende, eller finner ulønnsomme prosjekter, eller de blir sittende urørt i banken. Det som brukes fører kun til en større og enda verre gjeldsspiral.

Og gjettt hvem som er taperne?

Som alltid er det middelklassen og de fattige som blir sittende igjen med «svarte-per», fordi middelklassen får pengene (smulene) sist, om i det hele tatt, og må gjøre opp gjelden de er «lokke inn i» av uansvarlige politikere, samt gjelden for alle andre som har nytt godt av FRL-systemet. Siden gjelden må gjøres opp en gang i fremtiden, ved skatt eller regelrett konfiskasjon av bankinnskudd, og gjennom inflasjon, dvs. redusert kjøpekraft satser politikerne på at de ikke «sitter ved roret» når det skjer, eller at det skjer uten at arbeiderklassen forstår at de er rundlurt.

Inflasjonens innebygde ondskap

I dag får en innskyter kanskje 1 % rente på sparepengene sine. Når Norges Bank på grunn av QE fra ECB med stor sannsynlighet tvinges til å sette renten ned mot og kanskje under null %, får ikke sparerne noen renteinntekt. Når den reelle inflasjonen er 6-7 %, ikke 2-3 % slik SSB forteller oss, da taper du som sparer 6-7 % per år på sparepengene dine. Det samme skjer med pensjonen. 100.000 kroner i år blir til 93-94.000 i kjøpekraft om ett år, 85-86.000 om to år osv. Som sparer blir du straffet for å være forsiktig og nøysom, for å sette tæring etter næring. Du ender opp med regningen for alle de andre som er uforsiktede og bruker stadig mer kreditt for å kunne betale for sitt overforbruk. Dette er selvfølgelig blodig urettferdig, og du kan takke politikerne for at de har bygget en velferdsstat og et enormt byråkrati de ikke er i stand til å betjene uten at de plyndrer netto skatteyttere og sparerne.

Det er dette middel- eller arbeiderklassen og de fattigste av oss tydeligvis ikke forstår, og derfor fortsetter de å stemme på de samme uansvarlige sosialdemokratene som stadig lover «enda mer velferd – bare vi godtar enda mer skatter» og enda mer gjeld. Igjen og igjen snur de seg til de samme menneskene og organisasjonene som gjør livene deres til et sant helvete, politikere og arbeidstakerorganisasjonene på venstresiden. De står med «lua i hånda» på 1ste mai og stemmer i når AP-Raymond snakker de varme om solidaritet og ulikhet og forer de fulle av hat mot det eneste systemet som er på arbeiderklassens side; KAPITALISMEN. Det er derfor boken min heter Det Store Selvbedraget.

Pensjonistbedraget

Det kanskje verste bedrageriet gjennomføres skrupuløst mot våre pensjonister. Staten gir først en lovnad om fremtidige utbetalinger uten at disse er finansiert. Det betyr at fremtidige generasjoner må gjøre opp for statens mislighold av pensjonsforpliktelsene gjennom økte skatter og avgifter. Som om ikke det er nok, plyndres pensjonistene gjennom ovennevnte inflasjonsprosess; dvs. en storstilt og skjult reduksjon i pensjonistenes reelle kjøpekraft.

Lenin og Keynes forstod hvordan denne plyndrer-prosessen kunne brukes for å endre maktstrukturen i samfunnet. Keynes beskrev den slik:

“There is no subtler, no surer means of overturning the existing basis of society than to debauch the currency. The process engages all the hidden forces of economic law on the side of destruction, and does it in a manner which not one man in a million is able to diagnose.”

Om ikke AP-Raymond forstår hvilket effektivt våpen makt-eliten besitter og kan bruke for å gjøre oss alle til lydige sosialdemokrater, så vet helt sikkert AP-Jens og AP-Jonas det. Pensjonistreformens far, Sigbjørn Johnsen vet det også, bedre enn de fleste, fordi det var under hans regime «fonderingen» ble stanset opp i 2005. Vår tidligere finansminister viser hvilket kynisk forhold han har til fremtidens pensjonister, når han uttaler at *«det for være opp til andre om de vil åpne den boksen»*. Da har med stor sannsynlighet Johnsen «vandret til de evige jaktmarker».

Reguleringsvanviddets økonomiske og politiske endelikt

Roten til uproduktivitet og negativ verdiskapning er omfordeling av den produktive skapende kapitalen ved hjelp av stadig nye lover, reguleringer og forskrifter. Denne modellen kan bare finne sted i samfunn der den politiske eliten og det statlige byråkratiet utøver stadig mer innflytelse over menneskene og de økonomiske innsatsfaktorene. Statistikk fra OECD viser at offentlig sektor i Norge har vokst fra ca. 29 % i 1960 til i overkant av 50 % i dag, målt som andel av BNP. Til sammenlikning er tallet for USA ca. 27 % i 1960 og i underkant av 40 % i dag.

Siden offentlig sektor finansieres av skatter og avgifter, er konklusjonen at den eneste måten å skape bærekraftig velferd, er å avskaffe reguleringsvanviddet, derigjennom redusere det totale skatte- og avgiftstrykket vesentlig. Det betyr vesentlig redusert politisk innflytelse over folket og en utstrakt nedbygging av byråkratiet, dvs. en reduksjon på minimum 75 %.

Hvor mye har statlig styring og byråkratiet skadet «velferdsstaten»?

En studie av John W. Dawson og John J. Seater (Federal Regulation and Aggregate Economic Growth) konkluderer med følgende (USA):

Dersom statlig reguleringer hadde forblitt på 1949 nivå ville USAs BNP vært USD 54 trillioner i stedet for USD 16 trillioner. Det betyr at den gjennomsnittlige amerikaner ville hatt USD 125.000 mer hvert år til sparing/forbruk; altså nesten 1 million kroner mer « å leve for» Er det mulig å kalle dette for noe annet enn økonomiske kollaps? Er det rart andelen av mennesker under fattigdomsgrensen aldri har vært større i USA, og at nesten 50 % av alle 25-åringer og 37 % av alle 30-åringer har flyttet hjem til mor og far for å få «tak over hodet». Er det rart at USA har fremtidige udekkede sosiale forpliktelser på over USD 220 trillioner, som aldri vil kunne utbetales? Utviklingen i USA er ikke verre, men ganske lik utviklingen i andre OECD land. Vi er alle, mer eller mindre, «satt under offentlig administrasjon», ledet av en politisk elite, som regulerer, skatter og forgjelder oss til det ugjenkjennelige.

I Norge har offentlig sektor vokst betydelig mer enn i USA. Nye lover, reguleringer og forskrifter har eksplodert de siste 50-60 årene. Under de rødgrønne ble mer enn 700 nye lover eller reguleringer innført. Derfor drives Norge med et underskudd på ca. 14 %, år etter år, hvilket tilsvarer et strukturelt underskudd på mer enn 5 % av BNP. Pensjonen vi alle tror vi får nyte godt av om 5, 10, 20 år mangler inndekning og likner stadig mer på et luftslott.

Trekker vi parallellen til USA, over, representerer politikermakt og reguleringsvanviddet et inntektstap hvert år på mer enn 1 million kroner for hver mann, kvinne og barn i Norge. Det er fasiten etter 50-60 år med det sosialistiske plyndrer-samfunnet.

Hvordan kan vi løse denne gjeldspiralen og oppnå varig vekst og velstand for flest mulig?

Det er veldig enkelt, men, og slik vi har stelt oss, dessverre ikke smertefritt.

Vi må begynne med å være ærlige, ved å spørre oss selv hvor lenge vi kan holde på med dette vanvittige sløseriet før vi går tom for penger. Enda viktigere er det moralske spørsmålet: Hvordan forsvarer vi et system som til de grader ødelegger fremtiden for våre barn, barnebarn og oldebarn?

Et utsultet, forgjeldt og arbeidsløst europeisk folk er i ferd med å innse dette. Problemet er ikke fremveksten av radikale partier. Problemet er fortsatt tro på et feilslått politisk

eksperiment; den Europeiske Sosialistiske Føderasjon; et barn født av Europas gammel-sosialister.

I Norge som i Brussel, må vi frata inkompetente politikere, de fleste av dem uten formell utdannelse eller yrkeserfaring, og byråkrat-pampene, all innflytelse over mellommenneskelig samhandling. Fakta viser at nåværende modell fører til moralsk, sosialt, rettslig og økonomisk forfall, til slutt permanent ruin.

DET ER INGEN ANNEN LØSNING.

Det er bare en måte å skape en bærekraftig velferdsstat, og det er å gjøre det stikk motsatte av det vi har gjort. Dersom vi legger bort alle forutinntatte holdninger og ser helt kaldt og kynisk på hva vi har holdt på med de siste 30-40 årene så er svaret følgende:

Vi har holdt på med å finansiere vår egen og felles velferd med skatter, avgifter og lånte penger (gjeld), og vi har gjort det ved å gjennomregulere hele samfunnet, som nå administreres av en liten elite, politikerne, og et enormt statsapparat, byråkratiet. Folket har liten eller ingen innflytelse og blir bokstavelig talt «holdt i sjakk» av Den Administrative Stat. Nåde den som «ikke går i takt». Da venter bøter og fengsel. Bankene, på sin side, har ikke noe valg, tjener dessuten godt på systemet så lenge det varer, og holder stort sett kjeft om hvilken samfunnsmessig risiko de er med på å skape. Systemet er dyrt, ineffektivt, og preges av en gjennomgående systemsvikt, altså ikke lenger bærekraftig, og for hver dag som går blir tilstanden forverret. All diskusjon dreier seg om skatter, avgifter og reguleringer som må til for å få orden på kaoset. Og om ytterligere gjeldsoppbygging.

UANSETT HVA POLITIKERNE FINNER PÅ ER SITUASJOEN ULØSELIG. SAMMEN MED LOBBYISTER, PR-AGENTER OG YMSE INTERESSEORGANISASJONER STYRER DE SAMFUNNSØKONOMIEN MOT AVGRUNNEN, ANTAKELIG UTEN EN ANELSE OM HVA DE HOLDER PÅ MED.

Hva er det motsatte av dette?

Det er å avskaffe eller redusere skatte- og avgiftsnivået dramatisk, samt innføre en naturlig kontrollmekanisme i bankenes utlånsvirksomhet. Skattene må ned mot null, og bankene må drive med «sunn utlånsvirksomhet». DET ER INGEN ANNEN LØSNING, og jo raskere vi innser det, jo raskere kan vi få orden på økonomien. Vi må gjeninnføre følgende formel:

Nedbygging av byråkrati og politikermakt = Oppbygging av velstand

Vi må m.a.o. redusere statsmakt og byråkrati til et minimum av hva det er i dag, og vi må la bankene konkurrere på like vilkår uten innblanding eller en implisitt garanti fra myndighetene og sentralbanken om at dårlig drevet banker, dvs. de med for mye utlån/risiko, kan forvente å bli reddet av nytrykte penger. I et fritt bankmarked, der en bank tar for mye risiko, vil umiddelbart andre banker kreve ekstra sikkerhet for denne ene bankens risikoprofil, m.a.o. får vi et selvregulerende bankmarked der de beste bankene

overlever og de dårligste går til grunne. Da innfører vi et regime der sparing og investering igjen belønnes, og der uhemmet utlånsvekst, slik politikerne legger opp til, straffes, slik det skal være.

Med en liten og ubetydelig statsforvaltning, som bare tar seg av et fåtall helt nødvendige felles definerte oppgaver, og tilhørende neglisjerbare skatter, avgifter og reguleringer, får vi et samfunn der frihet og skaperkraft (produktiv kapital og entreprenørskap) går hånd i hånd for å skape best mulig velstand for flest mulig mennesker.

Da får vi et samfunn hvor menneskene, ikke statlige institusjoner, tar seg av hverandre, spesielt når det gjør mest vondt; slik vi ser i Hellas, der staten har spilt fallitt og ikke har noe mer å tilby, og som alltid frivillige organisasjoner, påtar seg ansvaret når staten, alltid og til slutt, svikter egen befolkning.

Så enkelt er det om vi gidder å tenke selv og nekter politikerne og byråkratene å gjøre det for oss.

03.02.2015

Heo